

ȚARA ȘI EXILUL

CURIER ÎNFORMATIV AL MIȘCĂRII LEGIONARE

Director: Cheorghe Costea.
General Mola 277. Madrid -16

Deposito Legal - N. 3655 - 1965
"OPICINA AUXILIAR"
Montera-20

Anul III

Nr.9-10

1 Iulie și 1 August 1967

SITUAȚIA INTERNAȚIONALĂ

Conflictul arabo-israelit

Războiul celor șase zile din Iunie 1967, care s'a terminat cu victoria fulminantă a Israelului contra țărilor arabe, are o mulțime de aspecte, cari toate trebuie avute în vedere pentru a-i înțelege adâncimile.

Sub aspect militar, distrugerea armatelor coalizate ale țărilor arabe se datorește:

- armamentului superior pe care l-au posedat Israelii, grație furniturilor primite dela toate țările occidentale. Ultimele modele de arme erau imediat transferate și Israelului "pe canalele invizibile" ce leagă noul Stat evreesc de conaționali lor din Occident, cari ocupă poziții predominante în politica acestor țări.

- pregătirii tehnice excelente a armatei israelite, beneficiind de aceleași resurse inventive. E geniul militar și tehnic al Occidentului care s'a manifestat în Blietzkrieg-ul din Palestina.

- sistemului de organizare al populației din Israel. Numai în acest punct trebuie să recunoaștem acestui Stat un merit propriu. În structura acestui Stat cetățeanul, profesionistul și soldatul nu se disting. Nu există separație între viața civilă și viața mili-

tarà. Pregătirea militară nu se rezumà la o perioadă de..., ci durează tot timpul cât omul e apt pentru - front. Chemarea sub arme se face instantaneu. Omul - își lasă plugul sau sapa și se îndreaptă la unitatea lui, în urma unui simplu aviz telefonic. Nu există - stare de pace și stare de războiu, ci toată lumea trăiește într'o permanentă alarmă. Numai grație acestui - sistem, oastea israelită a putut să se desfășoare con- comitent pe toate fronturile, pulverizând pe inamic.

Sub aspect politic, acest războiu era dorit de - ambele părți. După înfrângerile suferite în 1948 și 1956, țările arabe erau decise să-și ia revanșa, li- chidând însăși existența Statului Israel. La rândul - lor, evreii își dădeau seama de situația lor geo-poli- tică precară, de corsetul arab care-i strângea din - toate părțile și erau deciși ca prin noi fapte de ar- me să spargă încercuirea, fixând noile frontiere pe o linie mai convenabilă din punct de vedere al apărării.

Agresori potențiali au fost și unii și alții, dar agresorul fizic, material, a fost fără îndoială Israe- lul, deoarece numai inițiativa putea să-i asigure vic- toria contra unei mase umane zdrobitoare.

Israelul începând acest războiu, mai avea o aspi- rație, intim legată de întreaga lui istorie: să pună mâna pe Ierusalimul întreg și să facă din el capitala Israelului. Toate celelalte cuceriri erau secundare - în raport cu această aspirație, de natură mistică și religioasă. A reveni după două mii de ani la locul un- de a împărățit David și unde Solomon a zidit Templul.

Sub aspectul politicii internaționale, implicați- ile conflictului arabo-israelit sunt însă și mai gra- ve. Statele Unite sunt garantul principal al existen- ței Israelului, iar Rusia Sovietică este principalul susținător al Arabilor. Cele două puteri mondiale, - stând în spatele beligeranților, sunt de fapt ele ace- lea care se confruntă.

Primul "round" l-a câștigat protejatul Statelor Unite, dar Rusia Sovietică speră ca prin mijloace di- plomatice și printr'o tactică de presiuni crescânde - în acest punct nevralgic al lumii să restabilească sta- tu-quo-ul, alungând pe evrei din teritoriile ocupate și dând satisfacție Arabilor. Forțele pe cari caută -

să le mobilizeze Rusia Sovietică pentru a smulge pra- da de războiu din mâinile Israelului sunt:

- însăși această masă arabă de 80 de milioane de suflete, răspândită pe o arie strategică de importan- ță capitală, situată chiar la întretăierea celor trei continente.

- ambientul Națiunilor Unite ostil Israelului, - din cauza predominării populațiilor de culoare, cari fac cauză comună cu Arabii.

- ostilitatea manifestată contra Statelor Unite din cauza războiului din Vietnam, la multe națiuni - afro-asiatice.

- prezența flotei sovietice în Mediterană,

- și gravele pierderi economice suferite de țări- le occidentale din cauza închiderii Canalului de Suez.

Toți acești factori combinați, Rusia Sovietică - speră, vor avea ca rezultat înfrângerea diplomatică a Israelului, care va fi obligat să evacueze teritoriile cucerite. Al doilea "round", desbătut cu "alte mij- loace" decât războiul, va fi câștigat de coaliția so- vieto-arabă.

Din punct de vedere al intereselor globale ale lu- mii libere, mai există un aspect, pe care presa inter- națională îl ignorează. Aspectul subversiv al conflic- tului.

Moscova n'a sârît în ajutorul Arabilor, de dra - gul acestor popoare sau pentru apărarea principiilor sacrosante ale drepturilor la viață ale tuturor nați- unilor. Comuniștii își bat joc de aceste principii, cum dovedește toată istoria lor. Conflictul arabo-israelit a fost pentru Soviete un prilej binevenit ca să-și ex- tindă influența în Mediterană; zonă până acum inter- zisă a fost literalmente inundată de agenți comuniș- ti, de experți militari și de vase de războiu. În Al- geria, în Egipt, în Siria, în Irak, în Yemen, Rușii - sunt salutați ca "prieteni" și "salvatori" ai lumii - arabe. E un lucru cunoscut astăzi că Rușii au atârnat pe Nasser la războiu, pentruca apoi să-l abandoneze.- Același Nasser, înfrânt și umilit, a fost apoi luat din nou în brațe de Ruși, dar după ce aceștia au obți-

nut tot ce voiau dela el, reducându-l la o stare de -
vasalitate.

La rândul lui Israelul a fost încurajat să atace
pe Arabi din partea subversiunii comuniste care operează
ză în Statele Unite. Operațiile combinate ale celor -
două subversiuni, moscovită și new-yorkină, au dat -
naștere unui produs care nu mai are nimic de a face cu
interesele propriu zise ale beligeranților. Arabii și
Israelul sunt piese de manevră ale unui joc mult mai
rafinat al cărui obiectiv final este pătrunderea So -
vietelor în Mediterană. Această prezență ar însemna:

- anularea valorii strategice a Greciei și Tur-
ciei, deoarece pozițiile lor pot fi atacate acum din
spate. Prinse între două focuri, aceste țări vor fi -
turtite ca o armonică.

- o amenințare directă pentru Flota VI-a America
nă, destinată să apere flancul drept al Organizației
Atlantice.

- întreaga aripă dreaptă a OTAN-ului își pierde
eficacitatea combativă, ceea ce va impune o retragere
în Mediterana Occidentală.

Situația Evreilor e paradoxală. Evreii au creiat
și susținut comunismul din Rusia, pentru că astăzi să
se vadă amenințată de propria lor operă.

Evreii și comunistii au fost arteficii Națiunii -
lor Unite, pentru că astăzi ambientul acestei institu-
ții să le fie ostil.

Evreii au lucrat prin intermediul francmasoneriei
la lichidarea precipitată a imperiilor coloniale,
pentru că astăzi toate popoarele de culoare să le sară
în cap.

Și unde își găsesc Evreii sprijin și apărare, -
când Statul lor e amenințat? Numai în Occident, numai
la țările și popoarele contra cărora au făcut totul -
ca să le slăbească.

DIN ȚARA SUBJUGATĂ

Legea avorturilor și consecințele ei

Consecințele se văd. Numărul nașterilor începe -
să crească în România și situația demografică se va -
îmbunătăți.

Dar, cum am scris și cu alt prilej, interdicția
avorturilor și aplicarea severă a legii nu sunt de -
ajuns. Noua lege, ca să compenseze uriașele goluri în
populație, provocate de demența sanguinară a monștru-
lui Gheorghiu-Dej, trebuie să dureze. Și ca să dureze,
trebuie însoțită de un complex de măsuri economico-so-
ciale. Altminteri, efectele ei se pot întoarce împo-
triva legii și o pot răsturna.

Am cerut:

- mărirea substanțială a salariilor.
- scoatere femeii dela munci grele.
- utilizarea ei la munci ușoare și numai pentru
o jumătate de zi.
- întărirea familiei prin religie și toate mij-
loacele materiale.
- rezolvarea problemei locuințelor. Nu se pot -
crea familii în promiscuitate.
- combaterea prostituției infantile și a prosti-
tuției universitare.
- disciplinarea agenților de Securitate, cari -
își bat joc de femei, abuzând de poziția lor.

Actualmente, Ceaușescu e supus la presiuni pen-
tru a reveni asupra legii sau cel puțin de a-i indul-
ci severitatea, ceea ce ar fi fatal pentru destinele -
biologice ale poporului român. Noi nu putem supravie-
țui, în mijlocul masei slave, fără a ajunge la cifra
de 30 de milioane de români.

Aceste presiuni se exercită mai întâiu din par -
tea Moscovei, care nu vede cu ochi buni întărirea bio

logică a poporului român. Această lege contracarează planurile ei de nimicire fizică a poporului român.

Dar presiuni se exercită și din partea maselor - nemulțumite, deoarece creșterea gurilor de hrănit nu e însoțită de o creștere a mijloacelor de subsistență.

Insfârșit presiuni vin și din partea oamenilor - din Securitate. Aceștia sunt compensați pentru crimele lor cu alcool și orgii sexuale, supă tipul rusesc. Fac razii între copile sub 18 ani și sub pretextul an chetei le duc în bordeluri secrete, unde se dedau în corpore la cele mai monstruoase aberații sexuale. Fetele, distruse în ființa lor fizică și morală, sunt - apoi trecute clinicilor pentru operațiile de rigoare. Cum legea interzice avortul, e și un impediment indirect la libera desfășurare a instințelor bestiale - ale haimanalelor din Securitate.

Iată de ce credem necesar, nu o revizuire a legii, care corespunde normelor oricărui stat civilizată, ci a ambintelui în care legea se aplică. Mai multă grijă pentru popor.

Au fost lichidate două garnituri de polițiști

Aparatul polițist moștenit dela Antonescu a fost utilizat în primii ani de noul regim comunist pentru arestarea membrilor vechilor partide și a legionariilor. Odată această treabă făcută, au fost ei înșiși - arestați și lichidați până la unul.

Atunci a intrat în funcțiune garnitura de agenți și polițiști recrutați din drojdia societății românești, marea majoritate criminali scoși din închisori - sau indivizi marcați cu stigmatul lombroziene. Intre ei mulți țigani, unguri, evrei. Această garnitură și-a câștigat o tristă celebritate prin ferocitatea arătată în paza deștinuților la Canal, la Aiud și în alte închisori din țară. Odată terminată și această treabă sângeroasă, după ce sute de mii de oameni din vechea pătură conducătoare au fost uciși, s'a ordonat arestarea pe capete a acestor bestii și trimiterea lor în judecată pentru "abuzurile" săvârșite în exercitiul funcțiunii. Toți și-au mărturisit păcatele, și - aveau ce mărturisi, încât condamnarea și executarea -

lor n'a constituit o problemă juridică. Această garnitură, pe care să o numim Canal-Aiud, a fost creată de Gheorghiu-Dej, iar autorul lichidării ei este Ceaușescu.

Lichidările criminalilor cari au servit cu devotament regimul nu se fac din motive umanitare sau naționale, ci tot în interesul guvernăntilor. Ei vor să șteargă urmele crimelor săvârșite și aceste unelte - erau martori incozozi pentru un viitor cât de îndepărtat. E de presupus că și garnitura lui Ceaușescu va - fi lichidată, de îndată ce alt tiran îi va lua locul. Aviz actualilor milițieni ca să nu creadă că zelul - lor față de regim îi vor scuti de ghilotină.

Majorarea salariilor. Foarte puțin, excesiv de puțin. Unui muribund i se administrează un balon de oxigen, dar nu - unei nații care vrea să trăiască

Cum anunță un comunicat din 28 Iunie 1967, plenera partidului comunist român a hotărât ridicarea salariului minim dela 570 la 700 lei. Salariile mai mari au fost și ele mărite în proporție mai mică.

Cu acest prilej aparatul de propagandă al regimului s'a năpustit asupra țării, pentru a demonstra grija partidului de poporul muncitor.

Pentru ca cititorul să-și facă o idee de salariul ce-l primește marea majoritate a muncitorilor români, chiar și în forma actuală, trebuie să comparăm cu alte țări. El reprezintă a patra parte din salariul minim al unui muncitor spaniol și a șasea parte din salariul minim al muncitorului german. Cât privește prețurile din România, ele sunt fie egale cu cele din Occident fie chiar mai scumpe.

Cu salariul ce-l primește un muncitor român, el nu poate înnoada cele două capete ale unei. Mai mult decât atât. Nu se poate hrăni cum trebuie. Dacă a depășit "norma" la amiază, trebuie să renunțe la cină. De aceea tot poporul român e astăzi istovit de foame, de boli și munci barbare.

Când salariul de bază e infra-uman, când nivelul de viață din România, e cel mai jos de pe glob, nu te

apucisă-i adaugi o picătură. Trebuie schimbată baza de salarizare. Infra-umanul trebuie ridicat la uman. Dacă vrei să ucizi o nație, procedezi ca până acuma, adică o hrănești cu salarii-genocid; dacă însă te gândești la viitorul ei, la competiția ei biologică, științifi că și spirituală cu alte nații, atunci se impune o ur care de înalt nivel a actualelor salarii. Nu dela 570 la 700, ci dela 570 la 1.400 de lei. Numai cu acest nivel de salarizarea oamenii muncii vor putea nu să trăiască bine, dar să aibă ce să pună în oală în fiecare zi, să dispună de minimum de calorii indispensabile pentru a face față muncilor grele la care sunt supuși, fără a-și ruina organismul.

E atât de redus la minte tovarășul Ceaușescu încât să nu priceapă că baza industrializării e omul, creierul și brațele lui? Ce faci cu creiere anemice și brațe leșinate? Și pe un animal de muncă îl îngrijești ca să poată da randament. Dacă nu din alte considerații, măcar atâta considerație să aibă Ceaușescu pentru poporul român cât are plugarul pentru vita lui.

Puțin, foarte puțin, infinit de puțin, domnilor din plenară. Reclamăm dublarea actualelor salarii-genocid.

Intrunirea activului de bază al forțelor armate ale României comuniste. Un interesant discurs al lui Ceaușescu. Politica de emancipare o iluzie

În zilele de 30 și 31 Mai 1967 a avut loc în Academia Militară dela București întrunirea activului de bază al Armatei, ceea ce poate să corespundă cu cadrele de politrucii ale ei. La desbateri au luat parte și liderii partidului, în frunte cu tovarășul Ceaușescu. La urmă, aceasta a încheiat lucrările cu un interesant discurs din care reținem următoarele:

Armata, a spus Dl Ceaușescu, garantează politica internă și externă a țării. Această declarație ni se pare o gravă eroare, deoarece politica internă și externă a țării e garantată de Rusia Sovietică. Fără de sprijinul ei direct sau indirect, regimul nu s'ar putea menține, cel puțin în structura lui actuală. Politica internă apoi e garantată de aparatul de securitate, care garantează și de lealitatea forțelor militare, prin sistemul politrucilor. Deci, nu trebuie inver-

sat raportul, care e Rusia Sovietică - aparat de securitate- armată.

A cerut Ceaușescu ca toate cadrele armatei, începând dela generali până la soldați să fie temeinic pregătiți tehnic și politic. Mai ales politic, cre - dem noi, și mai ales polițienesc. Fiecare unitate, - cu politrucul în spate. E esențial pentru a garanta mersul înainte al turmelor omenești în caz de conflict.

A pus accentul și pe intensificarea pregătirilor armatei în vederea gravei situații internaționale. - Orice s'ar întâmpla, a declarat Ceaușescu "că va exista sau nu Pactul Varsoviei, dacă imperialismul - va deslănțui un războiu, România, țară socialistă, - va lupta alături de celelalte țări socialiste pentru înfrângerea agresorilor imperialiști". Il asigurăm - pe tovarășul Ceaușescu, că, în cazul unui conflict - ca puterile occidentale, poporul român nu va lupta - alături de Rusia Sovietică, ci va profita de conflict pentru a-și recâștiga libertatea și independența. - Chiar aplicând sistemul de comandă electronică, rezultatul nu va diferi. Nu numai România, ci toate țările ocupate de Soviete se vor revolta contra Kremlinului pentru a-și reface cursul istoriei naționale.

Dl Ceaușescu a vorbit de trecutul glorios al armatei române. E perfect, dar acest trecut e legat de faptele mari ale istoriei noastre. Armata română s'a sacrificat în trecut pentru a realiza aspirațiile legitime ale națiunii noastre. În caz de conflict cu Occidentul ar însemna ca armata română să se sacrifice pentru aspirațiile imperialismului sovietic, pentru dăinuirea și extensiunea celui mai mare imperiu colonial al lumii. Trebuie să recunoască și Dl Ceaușescu că n'avem niciun interes să vedem Rusia și mai tare și mai puternică decât este, pentruca la urmă să fim și noi risipiți prin pustietățile siberiene - cum se întâmplă acuma cu frații basarabeni.

Nu imperialismul american amenință pacea lumii, ci imperialismul moscovit. Acest imperialism provoacă revoluții și conflicte în toate continentele și a atârnat și războiul din Vietnam. E rău destul că Ceaușescu stă alături de bandele mongole și acordă sprijin material, moral și politic lui Ho-Chi-Minh.

Vorbind de politica externă, Ceaușescu a reluat - vechile clișee de propagandă, cu Pactul Varșoviei și - Alianța Atlantică. Ce bine ar fi dacă s'ar desființa - amândouă..... firește pentruca Rușii să rămână stăpâni pe Europa întregă.

Dacă D. Ceaușescu e sincer în ceea ce spune, ar face bine să aplice la el acasă "principiile de bază ale politicii externe ale partidului și Statului nostru, - respectarea independenței și suveranității naționale, - neamestecul în treburile interne, egalitatea în drepturi și avantajul reciproc".

Aplicarea acestor principii ar însemna:

- ieșirea de sub oblăduirea Moscovei și a Internaționalei Comuniste.
- ieșirea din Pactul Varșoviei.
- dreptul pentru poporul român de a-și hotărî singur soarta și a-și alege regimul ce-i convine mai bine.
- încetarea atotputerniciei partidului, o anexă a Internaționalei Comuniste și disoluția aparatului de teroare.

Nu partidul înaintea Statului, ci Statul înaintea partidului.

Atitudinea comunistilor români în conflictul arabo-israelit

Spre deosebire de restul blocului comunist, guvernării roșii de la București au optat pentru o poziție de neutralitate în conflictul din Orientul Mijlociu.

Recunoaștem că această atitudine convine interesele lor naționale, cu atât mai mult cu cât conflictul e regizat de conspirația comunistă pentru a înlesni pătrunderea flotei sovietice în Mediterană.

Dar nici Ceaușescu și nici tovarășii lui n'au avut în vedere interesele naționale, când au refuzat să considere vinovați exclusiv pe Evrei. Ei nu fac o politică națională. Un partid comunist nu poate fi na-

țional. El e antinațional prin definiție.

Lui Ceaușescu și Compania i s'a îngăduit de Moscova de a lua această postură "separatistă", pentru a nu strica marele joc al României Socialiste în complexul internațional. Cum rolul assignat României este să servească de momeală pentru desintegrarea Alianței Atlantice, natura acestui rol o obligă să se distanțeze de Moscova.

Moscova e cu Arabii, ei bine România își va manifesta independența, păstrându-se echi-distanță de beligerenți. Occidentul va bate din palme, aplaudând încă odată "drumul Propriu" al regimului de la București și îi va deschide ușile colaborării.

Tot în legătură cu această chestiune, protestăm - cu cea mai mare energie contra trimeriei a 50.000 tone de grâu țărilor arabe. Aceasta, nu pentru că nu ne ar fi milă de Arabi, ci pentru că nu avem de unde să-i dăm. Nu se fac generosități în contul unui popor muritor de foame. Mai întâiu să-și hrănească Ceaușescu sclavii omenește și apoi să ofere altora surplusuri, - dacă sunt.

Am crede în sinceritatea neutralității României - în conflictul arabo-israelit dacă ar adopta aceeași atitudine și în războiul din Vietnam. Nici cu Chinezii și nici cu Ho-Chi-Minh și nici cu Sud-Vietnamezii și - Americanii. Dece în cazul Vietnamului. Dl Ceaușescu se îmbulzește cu ajutoare masive mongolilor? Unde e logica? Dacă ești independent sau cel puțin "emancipat", atunci adoptă o atitudine asemănătoare în toate sectoarele, căci altminteri ceea ce câștigi într-o parte, pierzi într'alta. Pierzi în bunele raporturi cu Statele Unite și cu o mulțime de alte State. România nu e o putere mondială ca să-și risipească interesele pe tot globul. Are Rusic Sovietică de unde să ajute pe Ho-Chi Minh, pentru că sugerează ca o lipitoare toate popoarele subjugate.

Protestăm și contra atitudinii dușmănoase luată de Ceaușescu contra actualului regim din Grecia. A spus de nenumărate ori că vrea colaborare cu toate Statele, indiferent de regimul lor. Păi atunci să facă să-și respecte linia de gândire. Nu trebuie să-l supere faptul că armata greacă a răsturnat planurile Moscovei ..... dacă e emancipat.

Un mare discurs de politică externă al șefului partidului comunist. Ceaușescu reafirmă fidelitatea partidului față de Moscova, Comecon și telurile de dominație mondială ale revoluției comuniste

În 24 Iulie 1967, în cadrul Marelui Adunări Naționale a Republicii Socialiste România, tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretarul general al partidului comunist român a ținut un mare discurs de politică externă, mare atât prin lungimea lui fluvială cât și prin precizarea obiectivelor de politică externă ale regimului pe toate planurile. Este o expunere completă, care nu mai lasă loc niciunui dubiu asupra orientării României Socialiste, total angajată în obiectivele revoluționare ale Internaționalei Comuniste. Coexistența pacifică nu e decât un paravan, o manevră tactică de a trata problemele externe, pentru a înșela vigilența Occidentului. În fond și România comunistă, cu toate aparențele ei desprinderi, navighează tot în direcția ce i se imprimă dela Moscova.

1) Perspectiva politice externe a României comuniste.

România comunistă e ferm angajată în câmpul forțelor revoluționare de origine marxist-leninistă. Obiectivul ei, ca al tuturor Statelor comuniste, este distrugerea lumii libere.

"Desfășurarea vieții internaționale este determinată de lupta dintre forțele progresiste, antiimperialiste, și forțele reacțiunii, ale imperialismului. Răspunsul la numeroasele probleme pe care le ridică dezvoltarea contemporană, impune o analiză aprofundată marxist-leninistă a schimbărilor petrecute în lume, a raportului de forțe pe plan mondial, înțelegerea legilor obiective și a influențelor acestora asupra cursului evenimentelor. Numai astfel, descifrând în mod obiectiv complexitatea vieții internaționale, putem stabili direcția și perspectivele politice noastre externe, sarcinile de viitor".

E clar. Din Ceaușescu se inspiră permanent din planul revoluției mondiale trasat de Lenin, ceea ce înseamnă că politica lui externă nu diferă de a lui Breznev.

2) Progresul forțelor comuniste în lume.

Continuând aceeași linie de gândire, Ceaușescu face un bilanț al luptei comuniste de 50 de ani și constată cu satisfacție că astăzi există 14 State comuniste și o treime din populația globului trăiește sub jugul acestor regimuri totalitare.

Mai constată apoi influența sporită a partidelor comuniste în restul lumii libere și evoluția satisfăcătoare a luptei popoarelor afroasiatice în contra colonialismului și neo-colonialismului.

Expunerea lui Ceaușescu se desfășoară după cel mai perfect canon bolșevic.

3) Națiunea mai are încă un rol de jucat.

Ceaușescu vorbește și de națiune, dar nu ca de o entitate în sine, factor generator al tuturor evenimentelor istorice, ci ca o formă trecătoare a societății. Astăzi, națiunea mai joacă încă un rol important în societate, dar mâine, când comunismul se va instala peste tot globul, conducerea lui secretă se va putea lipsi de ea, amalgamând popoarele între ele. Ceaușescu nu spune expresiv acest lucru, dar finalul tragic al națiunilor rezultă din propria lui gândire, coroborată cu filosofia lui Marx, care proclamă distrugerea popoarelor.

Dat fiind că astăzi nu se poate face abstracție de națiune, din cauza procesului în curs de formare și emenciparea noilor națiuni, din cauza puternicului sentiment național care predomină în toate comunitățile omenești. Ceaușescu, ca bun marxist, e dispus să acorde circumstanțe atenuante acestui corp delict, care se încapătănează să mai trăiască, națiunea, până ce el sau urmașii lui îi vor face de petrecanie. Mai mult de cât atâta, e dispus să stimuleze forțele naționalismului, pentru a le capta și pune în serviciul economiei comuniste și a telurilor revoluției mondiale. Sunt forțe cari nu reacționează decât la acest stimulent; ei bine, nimic nu împiedică să excităm sentimentul național, dar având grije în același timp să nu iasă din matca fixată de regim. Dacă un inginer sau un muncitor stimulat de naționalism produce mai mult și mai bine, de ce să nu le acordăm această satisfacție? Nu e tot în

profitul marxism-leninismului? Inginerul sau muncitorul își inchipuie că lucrează pentru țară, când în realitate produsul muncii lui merge în Vietnam sau pe alte terenuri de operațiuni ale comunismului mondial.

4) Arta luptei revoluționare.

Ceașescu se lansează și în considerații de ordin strategic. Cum trebuie purtată lupta revoluționară pentru a ajunge la izbânda finală?

El crede cu hotărâre că forțele progresiste (citește comuniste) sunt superioare forțelor imperialiste (citește lumea liberă). Dar în această luptă uriașă, care se poartă pe tot globul, nu se înregistrează numai victorii, ci și momente de reflux. E ca un front, dealungul cărui sunt înaintări, dar și retrageri. Adeverea partidele comuniste au făcut erori de apreciere a forțelor adverse, precipitând asaltul final și suferind înfrângeri. (Vezi cazul Indoneziei).

Ceașescu își oferă arta și știința lui pentru a se evita în viitor astfel de dezastre.

"Arta luptei revoluționare, de eliberare națională și socială, presupune însă descifrarea justă a raportului de forțe, sevizarea la timp a intențiilor dușmanului, prevederea perspectivei evoluției evenimentelor, păstrarea în permanență a inițiativei atât în cursul ofensivei cât și al defensivei - menținerea capacității de luptă în orice împrejurare, întărirea continuă a organizației și combativității revoluționare. Numai astfel, acționând cu perseverență și curaj, forțele anti-imperialiste (citește comuniste) pot obține victoria în lupta lor de o amploare și o complexitate fără precedent în istorie".

Mă rog, pentru Dl Ceaușescu cine e inamicul, pentru a căruia combatere și distrugere face aceste recomandări? Nu e Rusia Sovietică, ci Statele Unite împreună cu toate țările libere din America, Europa și Asia. Pentru distrugerea acestei lumi luptă tovarășul Ceaușescu cu partidul comunist pe care-l conduce. Cum stăm atunci cu "coexistența pacifică", când intențiile de nimicire ale lumii cu care vrea să "coexiste", sunt clar manifestate?

5) Cauzele înfrângerilor.

Ceașescu analizează și cauzele înfrângerilor suferite în diferite țări de forțele comuniste.

Una din cauzele principale este lipsa de unitate a mișcării comuniste în acțiunile ei pe teren. Trebuie combătută desbinarea și reunite toate forțele progresiste pentru a lovi cu eficacitate pe inamic.

O altă cauză e "că în rândurile mișcărilor revoluționare, și-au făcut loc unele confuzii, iluzii cu privire la schimbarea caracterului agresiv al imperialismului, concepții pacifiste, legaliste, Manifestările de subapreciere a forței materiale și militare a imperialismului, de supraapreciere a forțelor proprii, adus la slăbirea vigilenței, la apariția unor stări de spirit de autoliniștire; forțele revoluționare din unele țări au fost luate prin surprindere de atacurile reacțiunii, nu au fost pregătite să adopte formele și metodele de luptă cerute de împrejurări, pentru a putea respinge aceste atacuri, pentru a apăra libertățile democratice".

"Confunziile și iluziile" la care face aluzie Ceaușescu sunt reacțiunile cari s'au petrecut în anumite țări pentru a prefîntâmpina primejdia unei insurecții comuniste. Cum era iminentă în Indonezia, Brazilia sau Argentina. În aceste țări armata a fost mai iute de picior decât comunismul și a pus mâna pe frânele Statului. Acesta e marele păcat ce-l impută Ceaușescu partidelor comuniste din aceste țări..... O, dacă ar fi fost el, altfel s'ar fi întâmplat lucrurile. Comuniștii credeau că Statele de ordine se vor lăsa jumulate ca oile unul după altul. Reacțiunea forțelor sănătoase pentru apărarea ordinii legitime, o numește Ceaușescu "agresiune imperialistă".

După părerea lui Ceaușescu, aceste forțe comuniste au fost înfrânte, pentru că nu au adoptat la timp metodele de luptă ale războiului civil, adică nu au ieșit în stradă, nu au masacrat pe militari, nu au ocupat instituțiile publice.

E lamentabil însă că aceste recomandări revoluționare le fac un om și un partid cari n'au făcut nicio revoluție, ci au ajuns la putere în bagajele armatei de ocupație.

Repetăm: nu vede Dl Ceaușescu o contradicție radi cală între aceste recomandări și doctrina coexistenței pacifice? Sau ideea lui e asta: "coexistăm până ce isbutim să vă tăiem capul?".

6) Solidaritatea cu blocul țărilor comuniste.

Doctrina revoluționară mai sus expusă nu putea - duce, în mod consecvent și logic, decât la integrarea totală în blocul comunist. "Obiectivul central al politicii externe a partidului și guvernului, proclamă Ceaușescu, este dezvoltarea relațiilor de prietenie și colaborare multilaterală între România și țările aparținând sistemului socialist mondial".

"Între politica internă de construcție a societății socialiste, de înflorire multilaterală a patriei, și politica noastră externă, există o legătură indisolubilă, o unitate dialectică inseparabilă spune în continuare Ceaușescu. E o declarație foarte categorică, ce spulberă și cele mai înrădăcinate iluzii că România s'ar putea detașa de Moscova. România, țară comunistă, spune Ceaușescu, nu va face în exterior decât tot o politică comunistă, adică o politică ale cărei linii fundamentale sunt trasate de Internaționala Comunistă, de brain-trust-ul care dirijează operațiile revoluționare în întreaga lume liberă.

Ce este România comunistă? O țară independentă? - Nu, declară categoric Ceaușescu:

"Atât prin realizările în dezvoltarea economică și socială, în întărirea forței sale materiale și politice, cât și prin activitatea pe care o desfășoară pe arena internațională, țara noastră - parte componentă a marelui front anti-imperialist mondial, detașament activ al luptei pentru pace și progres (slogane ale propagandei comuniste) - contribuie din toate puterile la întărirea forțelor socialismului".

Suntem recunoscători Dlui Ceaușescu că a spulberat cu toată energia echivocurile ce s'au acumulat în ultima vreme în dosarul politicii externe a României - comuniste. Fragment al marelui-front anti-imperialist, iată premisa de bază a politicii lui externe.

Doctrina comunistă, evaluarea forțelor mondiale -

în prezență, strategie și tactică, toate sunt expuse - de Ceaușescu cu o rigiditate de gândire remarcabilă, - cu scopul de a arăta tovarășilor săi unde e locul exact al României, un "detașament activ" în frontul revoluționar de dărâmare a lumii libere.

7) Alte teze.

În restul discursului, Ceaușescu repetă cunoscutele sale teze referitor la Pactul Varșoviei și OTAN, Republica Federală Germană. Securitate europeană, recunoașterea liniei Oder-Neisse și al celui de-al doilea stat german, teze cari dacă ar fi acceptate de Occident ar aduce pe Muscali la Atlantic. Remarcăm omagiul vibrant ce-l aduce Uniunii Sovietice.

În războiul din Vietnam condamnă "agresiunea americană" și proclamă "solidaritatea frățească cu Republica Democratică Vietnam", asigurând bandele lui Ho Chi-Ming de tot sprijinul poporului român "pe plan material, politic și moral până la cucerirea deplină a victoriei".

Poporul român n'are niciun interes să susțină - "eroica luptă a poporului vietnamez" și dacă într-adevăr ar fi liber, n'ar trimite niciun ac bolșevicilor - mongoli. Când croncâne foametea la tine acasă, nu iai pâinea dela gura copiilor pentru a susține o cauză - antinațională și anticreștină.

Incorigibilii susținători ai coexistenței nu se vor lăsa impresionați de angrenajul acestui discurs, strict subordonat necesităților luptei revoluționare a comunismului mondial, ci vor căuta cu lăcomie în cu-prinsul lui puncte susceptibile de interpretări anti-rusești!

Vezi, domnule, în chestiunea Israelului, România n'a votat rezoluția patronată de Moscova. Ce curaj! - Dar ei nu vor să vadă dedesubtul afacerii!

- era pendinte alegerea de președinte dela Națiunile Unite.

- România a făcut o declarație la care a aderat - mai târziu și Rușii: retragerea din teritoriile ocupate și recunoașterea Israelului. A anticipat și înlesnit jocul Rusiei.

- dacă n'ar fi menținut echilibrul între Evrei și Arabi, România își pierdea titlul de "emancipată" cu care operează în Occident.

Și așa mai departe. Coexistențialiștii sunt prizonierii câmpului tactic al inamicului. Ei nu disting marile manevre, ansamblul operațiilor, frontul revoluției comuniste în lungimea și complexitatea lui. România lui Ceaușescu deține o porțiune de front, cu caracteristici ale lui; misiunea ei principală fiind să se infiltreze în spatele frontului adversarilor, prin tactica arhistrăveche a "Calului Troian".

D I N E X I L

Salvați Basarabia românească

Sub titlul "Moldova detrunchiată la Expo 67", Dl Vasile Posteuca publică în gazeta "America" din 27 Iulie 1967 un articol de vehement protest contra nemai pomenitei îndrăzneți muscălești ca la această expoziție Rușii să organizeze "ziua Moldovei". După ce bolșevicii ne-au jefuit de două glorioase provincii românești mai au și nerușinarea să se laude cu ele în fața lumii întregi cașicum le-ar fi aparținut din vecii vecilor. Iar Occidentul în loc să le ceară socoteală de aceste jafuri, de încălcarea drepturilor popoarelor, le acordă ospitalitate ca să-și arate bogățiile furate. Indignarea Dlui Posteuca nu cunoaște limite:

"Când Rusia a organizat ziua Moldovei la pavilionul Expoziției din Montreal, a fost par'că și o intris-tare a naturii. Mai mult o răsmeriță. Ploaia și furtuna au rupt spectacolul. Vor mai fi zile ale Moldovei Sovietice. Anul centenar al Canadei e lung, iar călăii istoriei, dacă nu au dreptate, au, cele mai adeseori, puterea cu ei. Puterea asupritoare a Rusiei va scoate din nou Moldova detrunchiată la spectacol. Feciorii frumoși dela Chișinău vor juca și cânta cu măiestria sufletului desnădăjduit, cu bucuria nădufului pentru a arăta lumii una din cele mai strigătoare la cer nedreptăți. Pentru că așa este și așa trebuie privită și răstălmăcită rășluirea Moldovei, adică a Basarabiei și a Bucovinei de Nord de către Rusia bolșevică.....".

Dl Posteuca în același articol, se ocupă și de surprinzătoarea absență a României comuniste dela Expoziția din Montreal. România..... care nu scapă nici ocazie să nu se afișeze, în cel mai obscur târg de mostre din lume. Dl Posteuca explică și pe bună dreptate, că i s'a interzis participarea de către cioloveci, ca nu cumva vizitatorii să-și dea seama de trucul cu..... Moldova Sovietică, un popor și o țară "diștinctă" de România.

Noi mai tragem și o altă concluzie. Cum stăm cu "emanciparea" României? A fost de ajuns o încruntare din sprâncene a lui Breznev, pentru ca Ceaușescu să renunțe la marea ocazie de-a prezenta România la Montreal. Halal de emancipare!

Duplicitate rusească. Comitetul Național (Vișoianu) dă alarma în chestiunea Basarabiei

Luând ca bază o declarație făcută recent de Kosygin în Adunarea Națiunilor Unite, când s'a desbătut conflictul din Orientul Mijlociu, Comitetul Național a dat un comunicat prin care denunță duplicitatea Rusiei Sovietice în relațiile cu alte State. Iată ce-a spus Kosygin:

"Uniunea Sovietică, în timp ce susține dreptul popoarelor la autodeterminare, condamnă cu aceeași hotărâre încercările oricărui Stat de a duce o politică agresivă împotriva altor țări, o politică de anexare de teritorii străine și de subjugare a populației trăind pe acele teritorii". (19 Iunie 1967).

Declarația e excelentă, dar cum aplică Rusia Sovietică principiul de neanexiune teritorială în relațiile cu România? În această privință, Comitetul Național reamintește lui Kosygin o declarație, privind România, din 3 Aprilie 1944:

"Guvernul sovietic declară că nu urmărește dobândirea vreunei părți din teritoriul României sau schimbarea ordinii sociale existente în România".

Mai departe comentează Comitetul Național cum a fost aplicat principiul.

"Câteva luni după aceea, Guvernul Sovietic prin -

forța armelor și printr'un ultimatum de două ore a impus României un guvern dominat de Comuniști. Astfel, împotriva dorinței poporului român, Rusia Sovietică a implantat un regim comunist care dăinuiește și astăzi.

"Guvernul Sovietic deneagă orișicui dreptul de a anexa teritoriul pe urma ofrăunilor militare".

"Dar Rusia Sovietică a anexat, la sfârșitul războiului trecut, provinciile românești Basarabia și Bucovina de Nord (19.752 mile și o populație de 3,7 milioane), părți din teritoriul României".

"Pentruca Rusia Sovietică să aibă autoritatea de a face asemenea declarații, ar fi desigur necesar ca ea însăși să nu fie vinovată de ceea ce reprezentanții ei numesc "crime internaționale". Sau să renunțe la fructele unor agresiuni comise împotriva independenței și integrității teritoriale a altor țări și la violarea tuturor principiilor pe care ea însăși le proclamă"

La 23 Iunie 1967 pe baza acestui comunicat, deputații Edward J. Derwinski și Michael A. Feighan au făcut interpeleări în Camera Reprezentanților, arătându și atașamentul pentru cauza poporului român și semnalând nedreptatea ce i s'a săvârșit cu răpirea Basarabiei.

DI Rațiu despre Basarabia

Reproducem un articol mai vechiu al Dlui Rațiu, din 3 Iunie 1962, referitor la Basarabia, care-și păstrează până astăzi actualitatea. Articolul a fost publicat în "The Observer", cu prilejul împlinirii a 150 de ani dela cea dintâi răpire a acestei provincii.

"Basarabia? O provincie îngustă într'un oarecare colț al Europei. Pentruce s'ar preocupa cineva să-i acorde măcar un gând fugitiv?"

Răspunsul are o dublă însemnătate. Mai întâiu pentrucă se află la granițele răritene ale Europei, o zonă critică și semnificativă a lumii. In al doilea rând, pentrucă este locuită de un popor cari se consideră ca aparținând civilizației europene.

Ei sunt Români și resping dominația rusească, dupăcum resping filosofia vieții pe care Rușii au adus-o

în România cu ajutorul baionetelor de ocupație.

Guvernul comunist dela București depinde de suportul și bunăvoința Moscovei. Ei guvernează astăzi România și numai cu "fiat" al Moscovei. Chiar dacă ei ar dori, guvernării comuniști din România nu pot să protesteze contra răpirii Basarabiei, ori împotriva dominației lor implacabile asupra întregii României.

Considerăm de datoria noastră să ridicăm vocea noastră contra acestei in Justiții. Cerem întregii lumi civilizate să denunțe această nedreptate. Sub nicio împrejurare să nu o ierte. Poporul din Basarabia, dintre cari mulți sunt deportați cu forța în Siberia, la fel ca și poporul din restul României, reclamă ajutorul vostru. Dacă nu puteți să-i ajutați, cel puțin să le acordați simpatia".

Ne place acest articol, pe linie națională, în care întâlnim un alt domn Rațiu decât cel de mai târziu. Care e cel autentic?

O eroare de interpretare a unor preoți uniți din exil

Ne referim în mod special la unii doi trei și nu confundăm părerea lor cu atitudinea Bisericii Române Unite din exil. Aceștia susțin că năcazul care a dat peste Biserica lor în 1948 s'ar trage mai degrabă din pricina dușmăniei Bisericii Ortodoxe, care s'ar fi folosit de regimul comunist ca de "un braț secular" pentru a încheia socoteli mai vechi. In această privință, acești preoți nu uită să amintească cu frecvență de ce-a spus pe vremuri Mitropolitul Bălan, că nu-și va da osteneală oaselor pânăce nu va readuce în staulul ortodoxiei pe uniți. Toți acești preoți afirmă că actualmente, cei mai înverșunați oponenți la o "restituție în integritate" a Bisericii Unite nu ar fi comunistii, care s'ar mai fi îndulcit și s'ar arăta binevoitori unei reveniri, ci Biserica Ortodoxă. Biserica Ortodoxă nu vrea să piardă "prada". Ea este dispusă oricărui dialog ecumenic, dar e intratabilă, când e vorba de redeschiderea chestiunii uniților.

Cum ni se pare că aceste acuzații nu corespund adevărului și cum din accentuarea și propagarea lor ar putea să tragă mai degrabă folos comunismul ateu decât

cele două Biserici naționale, ne îngăduim să ne exprimăm, cu tot respectul cuvenit unor fețe bisericesti, punctul nostru de vedere:

1) În tot cursul istoriei Bisericii Ortodoxe Române nu se pot semnala acte de persecuție a altor creștini. E greu de conceput ca această Biserică, atât de tolerantă în tot trecutul ei, să-și fi schimbat firea în câțiva ani, 1945-1948, și în așa măsură încât să se transforme într-o credință fanatică și agresivă.

2) Dacă răspunderea desființării Bisericii Unite ar cădea pe Biserică Ortodoxă, atunci ar fi trebuit să asistăm la acte, sau încercări asemănătoare cu ajutorul puterii publice în decursul celor două decenii de viață liberă a României Mari.

3) Sfărâmarea Bisericii Unite nu e un act singular, unic pe glob, petrecut numai în România. Acte tot atât de criminale și infame s'au petrecut și în Ucraina apuseană precum și în Ucraina subcarpatică. Aceasta înseamnă că a fost o voință străină, în speță puterea ocupantă, care a impus și organizat nimicirea Bisericilor Unite din aceste teritorii.

4) Câ anumiți prelați, și în primul rând Mitropolitul Bălan, au așteptat acest moment și poate, în sinea lor, au fost satisfăcuți, e o chestiune care nu angajează totalitatea Bisericii Ortodoxe. Au fost prelați cari n'au aprobat sălbăticiile întreprinse contra Bisericii Unite, iar alții, cari totuși și-au dat asentimentul, au participat la preluarea moștenirii unite sub imperiul fricii și cu lacrimile în ochi. Nu s'au bucurat de rău, căci știau că aceeași soartă îi așteaptă și pe ei.

5) Biserica Ortodoxă, împreună cu cea Unită, au o structură aparte decât cea Catolică.

În timp ce în Biserica Catolică accentul cade pe cler și ierarhie, în Biserica Ortodoxă poporul își asumă o responsabilitate directă în menținerea credinței. Clerul și poporul se întrepătrund în organizarea și susținerea vieții religioase. Când clerul slăbește când Biserica oficială e în criză, poporenii sar în ajutor suplinind lipsurile. Ei se simt Biserică. Lai-

cii pot să-și asume funcțiuni pe care debilitatea clerului le lasă în paragină.

De aici următoarea concluzie:

Poporul român face distincție între comportamentul clerului, care uneori poate și lasă mult de dorit, și eternitatea Bisericii. Nu judecă Biserica după faptele preoților. Legionarii nu s'au îndepărtat de Biserica Ortodoxă pentru faptele Patriarhului-Diavol sau pentru faptele celui-lalt Patriarh, care a binecuvântat pe asasinii a sute de legionari. Transpunând această situație în cazul Bisericii Unite, nu poate fi învinovățită Biserica Ortodoxă de atitudinea câtorva înalți prelați, căci Biserica Ortodoxă nu e ierarhul cutare sau cutare, ci tot poporul ortodox. Ori e absurd de gândit că poporul român ortodox n'a avut altceva mai bun de făcut când bolșevicii ne-au invadat țara decât să se năpustească asupra uniților pentru a le lua bisericile și a-i asvârli în închisori. În special în Ardeal, unde s'a petrecut tragedia, acest lucru ar fi fost imposibil din cauza întrepătrunderilor de familie între ortodoxi și uniți.

6) Distrugerea Bisericii Unite face parte dintr'un plan de nimicire a credinței creștine în poporul nostru, eșalonat pe decenii. Planul a fost conceput de Moscova și aplicat de slugile ei în țara noastră. Nu a fost cruțată nici Biserica Ortodoxă, ca să se poată spune că ea a beneficiat ceva depe urma nenorocirii ce s'a abătut asupra Bisericii Unite. Și Biserica Ortodoxă își are martirii ei printre Episcopi și preoți. Nu mai vorbim de poporul ortodox care a dat un tribut sângeros Molohului ateu. Persecuția deslănțuită contra Bisericii Unite a fost numai primul act, prima etapă, a planului de nimicire integrală a oricărei credințe depe teritoriul României. Când acest lucru e mai mult decât evident, e absurd ca și astăzi să se mai atrăbuie Bisericii Ortodoxe răspunderea persecuției Bisericii Unite, când ea însăși (Biserica Ortodoxă) e victima aceleiași persecuții.

7) Patriarhul Justinian și toți cei cari astăzi figurează în fruntea Bisericii Ortodoxe nu mai au nimic comun cu Ortodoxia. Ei sunt uneltele Antichristului, elemente cu state de serviciu la Securitate, folosite temporar pentru a ascunde în țară și în străinătate, marea și profunda operație de extirpare a credin-

ței din "noile generații". Cum își poate imagina cineva că un Patriarh, un adevărat Patriarh, ar îngădui - bățjocura din mănăstiri, unde călugării sunt alungați și substituiți cu falși preoți, recrutați dintre agenții securității?

Ostilitatea ce-o manifestă Patriarhul Justinian - față de orice încercare a aborda chestiunea Bisericii Unite, nu trebuie să se confunde cu atitudinea Bisericii Ortodoxe. El declară ce i se dictează de regim și dacă, mâine, regimul ar avea interes să refacă Biserica Unită, pe același Patriarh l-ai vedea schimbând de poziție și recomandând "redeschiderea" dosarului Bisericii Unite", în numele dragostei creștine".

8) Comuniștii sunt măștri în arta cultivării con tradițiilor între victimele și adversarii lor. Ei - ațată toate conflictele posibile și imaginabile, conflictetne etnice, sociale, economice și religioase.

Lor le convine ca să se spună că tragedia Bisericii Unite se datorește ortodoxilor, căci, în modul acesta, răspunderea clară, categorică și totală a bandelor bolșevice din România se atenuiază.

9) Ortodoxii și uniții sunt mult prea înrudiți între ei pe plan religios, pentruca între cele două confesiuni să se producă acte de vandalism. Ce sunt în fond uniții decât ortodoxi cari recunosc pe Papa, și ce sunt în fond ortodoxii, decât catolici cari nu recunosc pe Papa?

Românii ..... se exilează

Nu știm câți exilați se repatriază, dar știm că - foarte mulți români, de îndată ce descoperă o porțiță de scăpare din țară, aleg calea libertății.

Vara aceasta, în special, a fost foarte bogată în evadări sau încercări de evadare. Și ceea ce e mai mult de gândit regimului, e fără îndoială faptul că fugarii aparțin categoriilor bine plătite. Artiști, profesori, ingineri, medici, etc.

Toți acești noi exilați, întrebați fiind de ce și-au asumat riscuri atât de grave pentru ei și familiile lor, au răspuns unanim că din cauza opresiunii, a lipsei de libertate. Simțeau că se sufocă. Orice numai -

această stare de continuu spionaj la care sunt supuși. Partidul vrea să le catalogheze până și operațiile - lor mintale.

Cum am scris și cu alt prilej, plecarea acestor oameni în necunoscut, lăsând situații apreciabile în țară, se datorește și altui factor. Ei nu știu dacă - se mai pot întoarce în Occident. Odată ajunși aici - prin cine știe ce împrejurare, lor li se pare că e ultima șansă a vieții lor de a trăi într'o țară civilizată. Chiar dacă nu vin de acasă cu gândul de a fugi, contrastul dintre viața de aici și viața "de dincolo" e atât de mare încât se hotărăsc să facă pasul decisiv.

Dacă circulația dintre țară și străinătate ar fi liberă, tentația ar fi mult mai mică, deoarece ei - știu că oricând pot reveni în Occident pentru a respira aerul libertății.

O informație insidioasă a Episcopiei româno comuniste din America și un drastic răspuns al Românilor liberi din Brazilia

Cuvioșia Sa, Anania Bartolomeu, secretarul așezămîntului Episcopiei Misionare a Americii, în realitate o anexă religioasă a Serviciului Securității dela București, pentru a umfla numărul pușinelor parohii de care dispune Episcopia bolșevicilor a recurs la ieftină metodă de a incorpora Episcopiei două parohii cari aparțin altei ierarhii și cari sunt formate din creștini și cunoscuți prin dârzenia sentimentelor lor naționale și creștine: parohiile ortodoxe din Rio și Sao Paulo, Redăm indignate scrisoare de protest a parohienilor din Rio, publicată în mai multe ziare din exil: "în calendarul CREDINȚA pe anul 1967, publicat de Episcopia Ortodoxă Misionară Română în America, direct dependentă de Patriarhia din București, printre parohiile subordonate acelei Episcopiei Misionare, găsim la pagina 38:

BRAZILIA

Itaborai Goias: Pr. Samuel Iuga, Itaborai Goias, Brazil.

Rio de Janeiro: Adm. Pr. Dumitru C. Diaconu, Av. Atlantica, 538 Rio de Janeiro, Brazil.

Sao Paulo: "Sfânta Treime". Vacantă.

Considerând această publicație, Consiliul Paro -

hiei Ortodoxe Române "Sfinții Trei Ierarhi", din Rio - de Janeiro declară că:

a. Niciodată nu a ales, poftit sau acceptat ca - Preot Paroh pe Părintele Dumitru C. Diaconu, din Târgu Jiu;

b. Niciodată nu a aparținut și nu a acceptat și - nici nu acceptă să depindă, nici administrativ, nici - canonic, de Patriarhia din București;

c. Consideră falsă publicația din "Calendarul CRE - DINȚA" pe anul 1967, al Episcopiei Misionare Ortodoxe - Române în America, a cărei autoritate nu o acceptă și nu o recunoaște;

d. După ce a consultat Comitetul Român de Ajutor al Crucii Roșii Braziliene declară că nu are cunoștin - ță despre existența vre-unui refugiat român în locali - tatea Itaborai din Statul Goiás și presupune că, even - tual enoriașii de acolo ar fi "tehnicieni" sau "specia - liști" veniți din Republica Socialistă Română, ca ur - mare a vre-unei tranzacții economice cu caracter indus - trial;

e. Niciodată nu a avut cunoștință și că, până la dovada contrarie, nu crede că Parohia Ortodoxă Română "Sfânta Treime", din Sao Paulo să fie trecut sub oblă - duirea "Episcopiei Misionare Ortodoxe Române în Ameri - ca", nici sub a Patriarhiei din București".

Arhidiaconul Anania Bartolomeu își ascute săbiile contra - Episcopului Valerian. Cu duhul blândetei.....

Cu multă discreție, și în conformitate cu planul trasat dela București, Arhidiaconul Anania lucrează - intens la subplantarea organizației episcopale a P.S.S Valerian. În contrast cu tactica frontală din trecut , a Episcopului Moldovanu, care s'a dovedit contra-produ - cătoare, Arhidiaconul Anania aplică tactica manevrei de învăluire.

În aparență mios, blând, absent dela orice gând rău, cu înalte preocupări intelectuale care depășesc - micimea vremii, Arhidiaconul speculează de fapt orice fisuri, orice slăbiciune a Episcopiei, pentru a-și pla - sa oamenii și infulențele. Lucrează încet, metodic, - așa cum a învățat la școala specială dela București a falșilor preoți:

- cumpără conștiințe, plătind mii de dolari, dacă vânatul e de clasă.

- uzează de legăturile cu țara, pentru a face pre - siuni asupra Românilor din America.

- își trimite iscoade în societățile românești - concentrate în Uniune și Ligă.

- organizează festivități la care participă și - oficialități canadiene și americane.

- se prevalează de necunoscutul relațiilor ameri - cano-sovietice.

- se arată binevoitor și dispus la dialog cu Epis - copia Românilor din America, pentru a o determina să-î - a accepte și să se așeze pe acelaș rang cu Episcopii fa - bricați în hrubele Securității.

- consideră că timpul, mizeria și nevoile vor ră - pune rezistența celor mai recalcitranți.

- contează pe alianța cu cercurile coexistenția - liste din America și pe eterna imbecilitate omenească.

- vrea să provoace confuzie în exil, fie ameste - cându-se în treburile lui literare fie aducând laude - vreunui scump dispărut.

Noi nu putem face altceva decât să avizăm și să - denunțăm pericolul, pentru că vigilența fraților din - America să nu slăbească. Ei sunt chemați să-și organi - zeze mijloacele de apărare.

Episcopul Victorin Ursache, aflat sub oblăduirea Patriarhiei - Roșii, refuză să semneze o declarație de aprobare a pre - zenței americane în Vietnam

Tinerii americani mor cu miile în jungla Vietnamu - lui, pentru a apăra ordinea și civilizația creștină, - cum s'a exprimat Cardinalul Spellman.

Nu tot așa gândește Episcopul Victorin Ursache, - instruit și strunit în cele politice de Arhidiaconul - Anania, secretarul Episcopiei.

În Conferința Permanentă a Episcopilor Ortodoxi -

din cele două Americi, ținută la New-York în 9 Mai 1967 s'a prezentat o moțiune de susținere a efortului de -
răsboiu al Statelor Unite în sud-estul asiatic. Era o
obligatie cetățenească, impusă de faptul că atât Epis-
copii ortodoxi din America. Marea majoritate a membri-
lor Conferinței au aderat la proiect și l-au semnat, în
tre cari și P.S.A. Valerian. Intre membri Conferinței
s'au găsit însă și câțiva oponenți cari au dorit un -
alt "tip" de declarație, contrară cauzei americane în
Vietnam.

Intre cei ce au combătut rezoluția de susținere a
Statelor Unite a fost și Episcopul Victorin Ursache, -
care se simte mai aproape de bandele bolșevice ale lui
Ho-Chi-Minh, Breznev și Mao decât alături de poporul -
în mijlocul căruia s'a aciuiat și grație căruia până -
acum nu a fost trimis într'un lagăr sin Siberia.

În "Credința" din Iunie 1927 am citit o lamentabi-
lă încercare de justificare a atitudinii anti-america-
ne a Episcopului Victorin Ursache.

Puncte vulnerabile

În "Stindardul" din 30 Iulie 1967 a apărut un ar-
ticol "Comunism și eliberare națională", semnat Andrei
Scorțeanu.

Autorul crede în eforturile de emancipare ale ac-
tualului regim în politica externă, dând și câteva -
exemple, care i se par clare și evidente; crede în -
"cursul național" al regimului. Spre deosebire de -
ceea ce fusese cu câțiva ani în urmă.

Dar e turburat de faptul că aceeași echipă care a
patronat și distrugerea elitei naționale vrea astăzi -
să reinvie trecutul istoric și cultural al nației noas-
tre. Din o mie și un de motive, nu crede că această -
clasă de privilegiați, întronați de baionetele de ocu-
pație, să aibă forță interioare ca să ducă la bun sfâr-
șit procesul de regenerare națională. Regimul stă atâr-
nat între exigențele națiunii și dogmele sterilele mar-
xisto-leniniste, căutând cu înfrigurare un drum de sal-
vare proprie.

Ceea ce i se pare Dlui Andrei Scorțeanu clar și -
evident, nu este tocmai așa de clar și evident. Poate

să fie un început de emancipare și de "curs național",
dar tot așa de bine poate să fie un joc primejdios -
pentru Occident, exil și Țară.

Dl Andrei Scorțeanu rămâne la suprafața evenimen-
telor și nu pătrunde mai adânc în realități.

Noi suntem convinși că actuala echipă, deși gre-
vată de păcatele perioadei staliniste Gheorghiu-Dej ,
ar putea să ducă la îndeplinire procesul de emancipa-
re națională, internă și esternă, dacă ar vrea și ar
putea. Trecutul nu e un impediment absolut.

Chiar dacă ar vrea, nu poate, deoarece România -
se găsește într'o situație geo-politică imposibilă, -
care nu-i permite să facă un pas fără aprobarea Mos-
covei. E mai sănătos de presupus în consecință, că -
"desprinderea" nu e decât teatru și farsă, regisată -
tot de Moscova.

"Cursul național" din interior nu constituie o -
apariție unică în complexul comunist. Și în Rusia, -
sub Stalin, în mijlocul celor mai crâncene persecuții
a apărut "cursul național". Ucrainienii au fost încu-
rajați să-și cultive literatura proprie, pentruca -
apoi intelectualii lor să fie căsăpiți. Există primej-
dia ca și în România să se întâmple la fel, adică s'a
dat drumul la "cursul național", pentruca apoi pe -
adeptii lui să-i pună la răcoare, acuzându-i de "de-
viaționism", de "naționalism burghez".

Atât cochetăriile de politică externă cu Occiden-
tul cât și "cursul național" pot fi revocate în 24 de
ore.

Dacă ar exista o schimbare autentică, profundă ,
reală, er s'ar observa în altă parte, în relațiile -
dintre regim și popor. Cum e tratat poporul, care -
sunt condițiile lui de viață? Au dispărut foamea, -
teroarea și s'au deschis granițele pentru români? Nu-
mai când aceste fenomene ar înceta, făcând loc unor -
relații "ecumenice" între regim și popor, s'ar putea
vorbi de o desprindere de Moscova, responsabilă de -
ideologia barbară în România. Desprinderea se verifi-
că în interior, în pulsul populației, în redarea sură
sului poporului nostru voios și plin de omenie. Feno-
menele externe și cele culturale pot să înșele. Dea -

cea până ce nu se vor produce schimbări de structură, e mai bine să stăm de veghe. Il rugăm pe Dl Andrei - Scorțeanu să citească eminentele articole în materie ale Dlui Emilian, despre "Valsul lui Lenin" și "tactica alternativă".

"Vocea Libertății" se face ecoul unor infamii

În "Vocea Libertății" din 1 Iulia 1967, articolul de fond, găsim următoarele aprecieri referitor la scriitorul Alecu Gane, care a stat multă vreme la închisoare și a murit la scurt timp după ce a fost eliberat:

"Cam în preajma războiului de-al doilea un bătrân romantic scrisese o serie de biografii gen roman-fluviu despre diferite Doamne și Domni ai Țărilor Românești din ultimele trei secole. Se perindau cititorului nenumărate intrigi care mai de care mai deștepte și care aveau un singur scop: supraviețuirea Domnilor și într-o oarecare măsură a Țării în strânsorarea dintre Moscova și Constantinopole".

"Și pe parcursul acestor intrigi cădeau capete - după capete, de cărmuitori căftăniți când de un străin când de altul".

"Și e păcat că Alecu Gane a murit. Ar fi devenit bardul oficial al guvernului dela București. Bard cam fost legionar, dar nu are a face. Par'că în guvernul depe malul Dâmboviței nu domnesc atâția foști legionari, înroșiți prin grația divină a Moscovei?".

Nu știm de ce a intercalat autorul acest pasaj în articol, deoarece nu are nici în clin nici în mână că cu totalitatea lui, care se referă la iscusința Domnilor români de a se strecura între Constantinopole și Moscova, artă pe care "Vocea Libertății" i-o atribuie și Dlui Ceaușescu. A voit să tragă o săgeată în Legiune, pentru a face pe placul nu știu căror cercuri?

Mai întâiu autorul vrabuia să arate puțină decență față de un mare scriitor și un mare dispărut. Alecu Gane a suferit crâncen în închisoare pentru credin-

ța lui în destinele neamului și e o profanare a memoriei lui atribuindu-i posibilitatea să fi devenit "bardul oficial al guvernului dela București", dacă ar fi trăit.

Alecu Gane nu a fost "cam legionar", ci pur și simplu "legionar" și încă o mare figură legionară. A luptat contra tiraniei carliste și a avut o ținută demnă sub regimul antonescian. Sub comuniști, a pățit în rând cu ceilalți legionari.

Alecu Gane nu este numai un mare scriitor, care a îmbogățit literatura română cu o operă nemuritoare, dar și un autentic reprezentant al aristocrației noastre, al adevăratei boerimi românești, care a rămas permanent legată de pământul țării în cele mai vitrege împrejurări.

Cât privește continuarea aceleiași idei, "par'că în guvernul depe malul Dâmboviței nu domnesc atâția foști legionari, înroșiți prin grația divină a Moscovei", e de o enormitate care frizează inconștiența.

Ar putea să na indice "Vocea Libertății" ce anume membri ai actualului guvern comunist legionari? Da că se referă la acel domn Verdeț, pe care l-a lansat "BIRE" pe piață ca fost legionar, putem să-i liniștim conștiința directorului sau redactorului responsabil dela "Vocea Libertății". Faimosul Verdeț nu e deloc "verde". E fiul unui cismar din Oravița, bine cunoscut de legionarii din localitate. Tatăl lui a fost comunist și fiul a urmat din familia același ideal. Și Dl Verdeț ca și Dl Ceaușescu și alții s'au distins în prigoana contra legionarilor. Așteptăm precisiuni așa dar și nu generalități.

Poate vrea să se refere "Vocea Libertății" la faptul că după eliberarea din închisori a legionarilor în 1964, guvernul a dat de lucru celor valizi, căci foarte mulți au rămas bolnavi pe viață și sunt o povară pentru familiile lor. Dar această măsură n'are un caracter politic sau de cărdășie comunisto-legionară, cum se exprimă "BIRE". Odată eliberați din închisoare, guvernul avea de ales sau să-i readucă în temniță administrativă. E datoria Statului, orice etichetă ar avea, să se îngrijească de supuși, dacă au ieșit de sub regimul pedepselor.

E adevărat că unii foști legionari, nu dintre cei închiși, au ajuns să îndeplinească anumite funcțiuni - tehnice mai înalte în anumite întreprinderi. Dar această utilizare nu s'a făcut pe baza vreunei "cârdășii", ci grație istețimei lor profesionale. Ei aduc folos - regimului în locurile de muncă prin priceperea și talentele lor.

Ce rămâne atunci? Poate vrea să se refere "Vocea Libertății" la echipa de foști legionari cari scriu - pe la "Glasul Patriei". Oamenii aceștia au fost recrutați pentru a momi exilul, cum au fost recrutați oameni și din vechile partide. Noi nu putem să-i judecăm, pentru că n'am fost în situația lor; nu cunoaștem presiunile la care au fost supuși.

Exilații trebuie să fie decenti și să nu se facă - judecători peste cei din țară. Numai cei din țară au dreptul să-i judece pe cei din țară. Cât despre legionari, e bine să se știe că ei au suportat greul pri-goanei și sub comuniști.